

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 586/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť O. Č., B., zastúpenej advokátkou JUDr. J. P., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 8 C 155/2003-406 z 13. apríla 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 15 Co 297/2011-446 z 10. septembra 2012 a takto

rozhodol:

Sťažnosť O. Č. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. októbra 2012 doručená sťažnosť O. Č., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. J. P., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a

inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 C 155/2003-406 z 13. apríla 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 Co 297/2011-446 z 10. septembra 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd svojím rozsudkom zaviazal sťažovateľku ako žalovanú na zaplatenie sumy 41 199, 70 € s príslušenstvom z titulu doplatku ceny diela (stavby rodinného domu) v prospech žalobcu B., spol. s r. o. Na odvolanie sťažovateľky krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu v časti výroku o povinnosti sťažovateľky zaplatiť žalobcovi sumu 41 199,70 € s príslušenstvom, zmenil v časti výroku o trovách konania a zaviazal sťažovateľku na náhradu trov odvolacieho konania v prospech žalobcu.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie ňou označených základných a iných práv rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu. Podstatná časť jej argumentácie spočíva v namietaní nesprávnych skutkových záverov v oboch rozsudkoch vyplývajúcich z nesprávneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania a v nadväznosti na to namietaní nesprávnych právnych záverov okresného súdu aj krajského súdu. Podľa sťažovateľky okresný súd aj krajský súd, ktorý odobril závery okresného súdu, neodôvodnili dostatočne, akými úvahami sa spravovali pri hodnotení dôkazov a dôkazy nevyhodnotili správne.

Sťažovateľka okrem iného v sťažnosti uviedla:

«Predmetom sporu je nárok navrhovateľa na zaplatenie doplatku za dielo v sume 41 199,70 Eur s príslušenstvom.

Navrhovateľ bol zhotoviteľom diela – výkon stavebných prác na rodinnom dome typu C v katastri M. podľa projektovej dokumentácie zhotovenej architektami –K. – G.

V konaní bolo nesporne preukázané a potvrdené výpoved'ami svedkov – M. A., O. A. – mojich rodičov a konateľa spoločnosti navrhovateľa – J. B., že stavba bola zhotovovaná

na základe ústnej objednávky mojich rodičov – manželov A., s ktorými prebiehali všetky rokovania ohľadom stavby, ceny, lehoty odovzdania. Títo sa tiež zúčastňovali všetkých čiastkových preberaní prác aj konečného preberania zhotoveného diela. Sám konateľ spoločnosti navrhovateľa potvrdil, že ma na pojednávaní videl prvýkrát v živote a vedel, že ide o stavbu financovanú mojimi rodičmi, ktorý toto dielo pripravovali pre mňa – preto boli faktúry a stavebné konanie vedené na moje meno. So skutočnosťou kto si stavbu objednal, s kým bola uzavretá ústna dohoda a s kým bol navrhovateľ v zmluvnom vzťahu táto skutočnosť nemá nič spoločné. Podklady pre stavebné konanie som podpisovala ja potom ako mi ich rodičia priniesli domov, preto som na súdnom pojednávaní uvádzala, že niektoré doklady som podpísala a iné nie. Podpisovala som iba podklady pre stavebné konanie a zmluvné vzťahy si s dodávateľom riešili moji rodičia. Krajský súd v Bratislave túto skutočnosť nesprávny vyhodnotil ako rozpory vo výpovediach.

Napriek uvedenému súd prvého stupňa rovnako ako odvolací súd práve stavebné konanie považovali za jeden z hlavných dôkazov existencie zmluvného vzťahu medzi mnou a navrhovateľom, pritom pokiaľ majiteľom domu som mala byť ja financujúcou osobou mohli byť moji rodičia a rovnako mohli ústne dohodnúť náležitosti zmluvy.

Zmluva o dielo 01/05/1999 zo dňa 26. 4. 1999 bola podpísaná iba ako potvrdenie ústne dohodnutých skutočností. Moje meno na nej bolo uvedené po dohode s dodávateľom. Na základe vzájomných priateľských prepojení navrhovateľa a mojich rodičov ako objednávateľov bola s vedomím navrhovateľa – zhotoviteľa zmluva podpísaná O. A. – mojou matkou na mieste kde bolo uvedené moje meno. Preberacie protokoly o vykonaní prác rovnako podpisovala moja matka s vedomím pracovníkov navrhovateľa, ktorí boli priamo prítomní na stavbe a komunikovali výlučne s ňou a s mojim otcom. Svedkovia potvrdili, že ja som na stavbu nechodila, preto som ani vykonanie prác nemohla potvrdiť a ani ich preberať. Vzhľadom na tieto skutočnosti bolo navrhovateľovi jasné kto je jeho zmluvným partnerom, pretože v opačnom prípade by nemal žiadny dôvod komunikovať s mojimi rodičmi, viesť s nimi rokovania ohľadom stavby, umožniť im prístup na stavbu a prijímať od nich platby za realizované práce.

Napriek týmto skutočnostiam a nesporným výpovediam viacerých svedkov súd prvého stupňa ako aj odvolací súd dospeli k záveru, že zmluvný vzťah existoval medzi

navrhovateľom a mnou, pričom za riadne podpísanú a platnú považoval zmluvu 01/05/1999.

Pokiaľ súdy nebrali do úvahy moje tvrdenia a výpovede mojich rodičov z dôvodu zaujatosti, museli zobrať do úvahy aspoň závery znaleckého posudku znalca Ing. K., ktorý jednoznačne dospel k záveru, že podpis na zmluve nie je mojim podpisom. Závery tohto znaleckého posudku spochybnil znalec účelovo vybraný navrhovateľom, ním platený a teda nesporne zaujatý. Napriek tejto skutočnosti súd mal za to, že závery posudku Ing. K. sú nevierohodné a neprihliadol k nim ako k dôkazom. Súdy mali závery posudku Ing. K. použiť ako podporný dôkaz, ktorý prinajmenšom spochybnil tvrdenia navrhovateľa o tom, že medzi navrhovateľom a mnou došlo k dohode o použití obchodného zákonníka na tento právny stav a posúdiť ho v kontexte iných dôkazov, ktoré jeho závery podporili. Celý záver znaleckého posudku bol spochybnený iba tým, že ja som nepredložila toľko porovnávacieho materiálu (podpisov) koľko býva obvyklé. Ak by sa však z nich nedal znalecký posudok riadne vypracovať, bol by znalec tento vrátil. Naopak, posudok vypracoval a jeho záver uvedený na str. 32 posudku je úplne jednoznačný – podpisy na skúmaných listinách vrátane zmluvy nie sú moje.

Skutočnosť o dohode použitia obchodného zákonníka na právny vzťah medzi mnou a navrhovateľom musí preukázať navrhovateľ, pokiaľ chce spochybniť premlčanie svojho práva, na ktoré sa inak vzťahuje občiansky zákonník a premlčacie lehoty v ňom upravené. Toto navrhovateľ jednoznačne nepreukázal, pretože aj výpovede svedkov na ktoré poukazuje súd v rozsudku sú nejednoznačné a vzájomne si odporujúce.

V tejto súvislosti poukazujem na rozpory vo svedeckých výpovediach a tiež na to, že súdy zobrali do úvahy iba tvrdenia, ktoré podporili názor navrhovateľa:

Súdy za relevantné považovali výpovede Ing. H. a Ing. K., ktorí ma „údajne“ videli podpisovať zmluvu v priestoroch firmy B., pričom ničím neodôvodnil skutočnosť, že konateľ spoločnosti Ing. J. B. vypovedal, že zmluvu odniesli moji rodičia domov, kde som ju mala podpísať.

Z výpovede p. H. podľa zápisnice z pojednávania zo dňa 20. 5. 2008 vyplýva: ...Boli tam pani Č. a pani A... zobrali si svoje zmluvy ak si dobre pamätám šesť, ostatné ostali na sekretariáte... potom si ich zobrali zrejme p. B. a p. K. My sme tam s p. A. a p. Č. sedeli ešte dve-tri hodiny po podpise zmlúv.

Tento rozpor medzi jeho tvrdením a tvrdením konateľa spoločnosti súdy zámerne vynechali a vychádzali iba zo svedeckých výpovedí, ktoré sa zhodovali bez ich ďalšej konfrontácie s inými svedeckými výpovedami. Rozpory neboli odstránené a napriek tomu odvolací súd nepovažoval za potrebné vytýčiť vo veci pojednávanie na ktorom mohli byť rozpory vysvetlené. Rozhodol bez nariadenia pojednávania, čo mu síce § 214 Osp umožňuje avšak s poukazom na uvedené rozpory mám za to, že v tomto prípade mal odvolací súd nariadiť pojednávanie. Rozpory v predkladaných dôkazoch mohli byť odstránené zopakovaním dokazovania v súlade s ust. § 213 ods. 3 Osp.

Keďže z rozsudku súdov nie je zrejmé, prečo niektoré výpovede považovali za relevantné (výpoveď Ing. H. a Ing. K.) a iné nie (výpoveď Ing. B. a mojich rodičov), sú ich rozhodnutia nepreskúmateľné. Skutočnosť, že v prípade mojich rodičov ide o mojich príbuzných, ktorí sú na výsledku sporu materiálne zainteresovaní nemôže byť automaticky dôvodom na záver súdu o nevierohodnosti ich tvrdení. Navyše ak iné dôkazy ich tvrdenia podporujú (znalecký posudok Ing. K.).

Súdy nezobrali do úvahy podstatný dôkaz a to závery objektívneho znalca, ktorého poveril vypracovaním znaleckého posudku súd a za rozhodný považovali znalecký posudok znalca vybraného a plateného navrhovateľom. Ani v rozhodnutí súdu prvého stupňa ani v rozhodnutí odvolacieho súdu nie je k tomuto záveru žiadne vysvetlenie.

Napriek tomu, že som počas celého konania namietala, že všetky vykonané práce boli riadne uhradené, mojou námietkou sa súdy nezaoberali a automaticky posúdili vyfaktúrovanú čiastku za oprávnenú. Skutočné vykonanie fakturovaných prác by sa dalo posúdiť iba znaleckým dokazovaním.

Z uvedeného je zrejmé, že súdy nezobrali do úvahy nasledujúce skutočnosti, nevysporiadali sa s nimi v súlade so zákonom a tým porušili moje právo na spravodlivé súdne konanie:

- Nesprávne posúdili platnosť Zmluvy o dielo a tým aj dohodu ohľadom použitia Obchodného zákonníka na tento právny vzťah

- Nezobrali do úvahy svedecké výpovede, ktoré potvrdzovali pravdivosť tvrdení odporkyne

- Bez akéhokoľvek vyhodnotenia nezobrali do úvahy závery znaleckého dokazovania znalca Ing. K. napriek jeho jednoznačnému záveru

- *súdy neuznali preukazovanú skutočnosť, že všetky dohody medzi navrhovateľom a odberateľom diela boli uskutočňované s mojimi rodičmi, pričom len poukázali na moje podpisy v stavebnom konaní. Podpisy v stavebnom konaní však pre zmluvné dohody nie sú relevantné*

- *nepreukázanie vykonania prác, ktorých zaplatenie je uplatňované návrhom.»*

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné práva O. Č... podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... rozsudkami Okresného súdu Bratislava IV. č. k. 8 C 155/2003-406 zo dňa 13. 4. 2011 a Krajského súdu v Bratislave č. k. 15 Co 297/2011-446 zo dňa 10. 9. 2002 porušené boli

2. Rozsudky Okresného súdu Bratislava IV. č. k. 8 C 155/2003-406 zo dňa 13. 4. 2011 a Krajského súdu v Bratislave č. k. 15 Co 297/2011-446 zo dňa 10. 9. 2002 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava IV. na ďalšie konanie,

3. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktoré sú účastníci, proti ktorým tento návrh smeruje, spoločne a nerozdielne povinní zaplatiť na účet advokáta JUDr. J. P... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu (ktorým bol v odvolacom konaní potvrdený rozsudok okresného súdu vo výroku vo veci samej), ktoré sú podľa nej založené na nesprávnych skutkových a právnych záveroch a nedostatočne odôvodnené.

Ústavný súd v súlade so zásadou subsidiarity právomoci ústavného súdu zdôrazňuje, že proti rozsudku okresného súdu bol prípustný riadny opravný prostriedok – odvolanie, ktorý sťažovateľka aj využila, a uvedený rozsudok bol preskúmaný krajským súdom v odvolacom konaní. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky smerujúcu proti okresnému súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmieta pre nedostatok svojej právomoci na jej preskúmanie.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti obmedzil na preskúmanie napadnutého rozsudku krajského súdu z hľadiska kritérií podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako i práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné

a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu (ako aj rozsudku okresného súdu, na závery ktorého krajský súd v podstatnej časti odkazuje) ústavný súd argumentáciu sťažovateľky (ktorá sa v podstatnej miere zhoduje s jej argumentáciu uvedenou v odvolaní proti rozsudku okresného súdu) nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Naopak, krajský súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľky v jej odvolaní proti rozsudku okresného súdu a svoje závery ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, t. j. tak, ako to vyplýva z požiadaviek základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď uviedol:

„Rozsudok súdu prvého stupňa v časti, ktorou bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 41.199,70 eura, spolu s úrokmami z omeškania vo výške 25 % ročne zo sumy 356,98 eura od 23. 11. 1999 až do zaplataenia a vo výške 13 % ročne zo sumy 40.842,72 eura od 23. 9. 2003 až do zaplataenia odvolací súd potvrdil, pretože je v tejto časti vecne správny a nakoľko sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku v uvedenej časti, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.).

Ku skutočnostiam uvedeným v odvolaní odvolací súd uvádza, že v konaní nebol preukázaný zmluvný vzťah medzi rodičmi žalovanej a žalobcom na základe ústnej dohody. Skutočnosť, že títo sa zúčastňovali rokovaniu so žalobcom v súvislosti s predmetným dielom, ktoré podľa výpovedí samotných rodičov žalovanej bolo vyhotovované pre žalovanú a zúčastňovali sa čiastočného a konečného preberania diela, uzavretie takejto dohody nepreukazuje. Rovnako z tvrdenej vedomosti konateľa žalobcu o tom, že stavba je financovaná rodičmi žalovanej nemožno urobiť záver o ústnej zmluve o dielo medzi rodičmi žalovanej a žalobcom.

K tvrdeniu v odvolaní, že zmluva o dielo bola podpísaná O. A. na potvrdenie ústne dohodnutých skutočností (a že rovnako menovaná podpisovala protokoly o vykonaní prác), odvolací súd poukazuje na pôvodnú obranu žalovanej, podľa ktorej jej nebolo známe kto podpísal zmluvu o dielo a protokoly o vykonaných prácach, pričom jej rodičia protokol o zisťovacích prácach z 20. 1. 2000 nepodpísali. Uvedené tvrdenie navyše nevysvetľuje dôvod podpisu O. A. menom žalovanej, keď zmluvnou stranou žalobcu mali byť podľa obrany žalovanej jej rodičia.

Súd prvého stupňa na podporu záveru o podpise zmluvy o dielo žalovanou správne vyhodnotil aj stavebné povolenie zo 6. 10. 1998 so žalovanou ako stavebníkom, návrh žalovanej na kolaudáciu stavby zo 7. 1. 2000 či kolaudačné rozhodnutie z 2. 2. 2000 pre žalovanú. Uvedené doklady sú tiež v rozpore s tvrdenou skutočnosťou, že zmluvnou stranou žalobcu mali byť rodičia žalovanej. Ak by zmluvu o dielo uzatvorili rodičia žalovanej najprv v ústnej forme, logickým dôsledkom uvedeného by bolo uzavretie písomnej zmluvy o dielo s uvedením ich mien ako účastníkov zmluvy a s ich podpismi a rovnako v rámci stavebného konania by boli jeho účastníkmi.

Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že žalovaná vo výpovedi potvrdila že v priebehu výstavby jej rodičia dávali podpisovať listiny, pričom vždy podpísala, čo bolo treba. O. A.

vo výpovedi však uviedla, že všetky listiny, ktorými žalobca preukazoval dôvodnosť žaloby podpisovala ona menom Č. a že žalovaná žiadne papiere ohľadne výstavby nemala. V rozpore s výpoveďou O. A. je však napríklad faktúra z 2. 11. 1999 prevzatá menovanou a následne podpísaná žalovanou. Ak by bol v priebehu zhotovovania diela zaužívaný postup tvrdený O. A., nebol by dôvod prevziať uvedenú faktúru menovanou s tým, že táto bude vrátená žalobcovi po jej podpise žalovanou (pri postupe tvrdenom O. A. by táto hneď podpísala prevzatie faktúry menom Č. – čo by však zase bolo v rozpore s tvrdením žalovanej o uzavretom zmluvnom vzťahu s jej rodičmi). Tvrdenie O. A. o podpisovaní listín menom Č. na pokyn Ing. K. poprel vo výpovedi samotný Ing. P. K.

Dôvod komunikácie žalobcu s rodičmi žalovanej vyplýval práve z preukázanej skutočnosti o financovaní diela a z poverenia O. A. žalovanou na výkon priebežnej kontroly v zmysle čl. VI ods. 2 písm. d) zmluvy o dielo. Platby boli vykonávané na základe faktúr vystavených na žalovanú; aj z uvedeného je nepriamo preukázané uzavretie zmluvy so žalovanou. Ak by zmluvu uzavreli so žalobcom rodičia žalovanej, nebol by žiaden dôvod uhrádzať faktúry vystavené na meno žalovanej.

Dohodu o použití ustanovení Obchodného zákonníka preukázal žalobca práve zmluvou o dielo z 26. 4. 1999, uzavretou v zmysle § 536 a nasl. Obch. zák.

Nie je dôvodná ani odvolacia námietka týkajúca sa skutočnosti, že súd prvého stupňa dal do vzájomnej súvislosti iba dôkazy podporujúce tvrdenia žalobcu a ostatné dôkazy (výpoveď konateľa žalobcu ani znalecký posudok Ing. K.) nevyhodnotil. Súd prvého stupňa podrobne vyhodnotil aj výpoveď konateľa žalobcu, aj znalecký posudok Ing. K., a to ako jednotlivito, tak aj vo vzájomnej súvislosti s inými dôkazmi, pričom o. i. presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti mal preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Odôvodnenie napadnutého rozsudku tak obsahuje všetky náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. Práve v dôsledku riadneho vyhodnotenia všetkých dôkazov vo vzájomnej súvislosti súd prvého stupňa dospel k správnejmu záveru o podpise zmluvy žalovanou.

Žalovaná namietla aj skutočnosť, že žalobcovi právo na doplatenie ceny nevzniklo, pretože všetky vykonané práce boli zaplatené a že súd prvého stupňa sa nevyporiadal s námietkou nepreukázania vykonania fakturovaných prác, čo sa dá preukázať iba

znaleckým dokazovaním. Podpisom zisťovacích protokolov a tiež podpisom zápisu o odovzdaní a prevzatí diela však bolo vykonanie stavebných prác potvrdené...“

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Ústavný súd preto nezistil možnosť porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu. Z týchto dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v celom rozsahu.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2012